

Només anàvem al concert de La Casa Azul i vam acabar volant

La banda de Guille Milkyway va presentar el darrer disc a la sala del Poblenou

La Casa Azul | Xavier Mercadé

Un cartell de *sold out* lluïa a la porta de la sala Razzmtazz en l'esperada presentació de *La gran esfera* (Elefant, 2019), després que el grup posposés el concert uns mesos abans a causa de la vaga general del passat 18 d'octubre. Guille Milkyway i companyia tornaven d'una gira intensa a Mèxic, on a més a més de consolidar-se com un dels grups de referència pop, van tornar amb tota l'energia carregada per saldar el compte pendent amb Barcelona. Així, amb una sala totalment plena de fans que esperaven el moment més feliç del primer mes de 2020, **La Casa Azul** va sortir entre llums, música d'una altra galàxia i crits.

La festa universal de La Casa Azul Foto: Xavier Mercadé

Era "El momento", el moment de començar a ballar i cantar fins al final mentre els llums es barrejaven amb els amics, les parelles, els solitaris i els ulls sorpresos de veure *La Gran Esfera* aterrar davant de tothom. "El final del amor eterno", "Chicle Cosmos" i "No más Myolastan" van ser les primeres cançons que van fer saltar els músics a la pista fins a "Perder el control". La banda barcelonina va fer un repàs a la seva carrera creant l'atmosfera perfecta que girava entre fotos, dibuixos animats, papers de colors, sons pop, trap i elèctrics, i la festa universal que es va muntar la inoblidable nit del 17 de gener.

Guille Milkyway Foto: Xavier Mercadé

Però com podríem definir un concert de **La Casa Azul**? Si n'hem d'utilitzar les cançons, seria enamorar-se i sorprendre's "Como un fan", "Sucumbir" entre records i alguna llàgrima que s'escapa perquè l'única cosa que "Podría ser peor" seria que el concert acabés. Dues hores i mitja d'actuació, d'emocions a flor de pell, de lletres que ens recordaven algú o a nosaltres mateixos, i l'alegria de viure, de fer-nos una abraçada, de menjar galetes, de beure cervesa fent la revolució sexual.

La Casa Azul a la sala Razzmatazz Foto: Xavier Mercadé

I quan l'emoció es metal·litzava en suor, entre la bogeria de la gent, Guille va fer l'impensable. No era només la il·lusió de volar: ho feia per sobre de l'escenari amb unes ales enganxades al cos. Per damunt de tots: les cares del públic, els fotògrafs i la mirada estupefacta d'aquells que només anaven a un concert i van volar.